

Fragment uit “Croy” – Morra Jetten © PerlaScript – www.perlascript.nl

*Centraal staan de paarden,
die allen even prachtig zijn.*

Kapitein Punt wist wat gas geven was! Voortdurend levensgevaarlijke manoeuvres uithalend, racete hij – sigaret na sigaret aanstekend – naar Wolvega. Onderweg haalden we de, uitbundig zwaaiende en lachende, anderen in. De trailer schommelde gevaarlijk.

“Ze motten verdomme voorzichtig zijn met Croy. Straks steekt ie een poot naar buiten.” mopperde de Kapitein terwijl hij, tijdens het inhalen, heftig gebarend aan Manus trachtte duidelijk te maken dat hij langzamer moest rijden.

Op de drafbaan aangekomen, parkeerde de Kapitein zijn auto, sprong eruit en liep op een drafje weg. Ik stapte ook uit. Vertwijfeld stond ik tussen allerlei vrachtwagens, mensen en kleine karretjes. De Kapitein was verdwenen. Overal liepen paarden. Prachtige paarden. Achter een aantal dieren hing een tweewielig karretje, waar iemand op zat die het paard stuurde. De bestuurders waren gehuld in een soort luxe overall, die bestond uit een witte plastic broek, voorzien van een reclameopdruk en een bies in een van de kleuren van de – aan de broek vastzittende – jas.

De paarden die karretjes trokken, liepen over een pad in de richting van fel brandende lichten. Hen volgende kwam ik uit bij een baan, waarop wittige korrels lagen. Op de baan liepen nog meer paarden, ze denderden in volle vaart langs. Met grote snelheid rondden ze de bochten, op de rechte stukken maakten sommigen nog meer vaart. Het schouwspel was kleurrijk en fascinerend.

“Ha, je ben er al. Heb de Kapitein weer alle records gebroke? Durf je nog met ‘m terug? Mijn Lada gaat een stukkie langzamer vin je nie? Hoe vin je he hier? Je kijk asof je water siet brande. Gaat he?”

Anne verstoorde mijn gedachten en keek nadenkend, alsof ze zich afvroeg of ze er goed aan had gedaan me mee te nemen.

“Ja hoor, het gaat prima. Zijn jullie er nu al? De Kapitein heb ik niet meer gezien. Weet jij waar hij is?”

Anne draaide zich om, liep naar de stallen, deed een schuifdeur open en wees: “Daar benne se. Ben je ons kwijt, dan kom je hiernaartoe. Verder mot je maar kijke en as je wa wete wil, dan vraag je maar.”

Uit de luidsprekers schalde een stem: ‘Start over tien minuten’.

Er gingen paarden de baan in, allemaal met een tuig op, een karretje erachter en op de rug een gekleurd plastic dekje met een nummer erop. De rest ging van de baan af.

“Gaat mee! Kenne we een goed plekkie soeke.”

Samen liepen we naar de baan en zochten een plaatsje bij het hek.

“Anders hè, dan mijn Pepijn!”

“Ja, heel anders, maar ze zijn ook mooi.”

“Sekers. Mooi en snel, dat benne se. Ha! Kapitein! Hier!”

De Kapitein kwam aangelopen.

“Waar isse Manus?”

“Bij Croy.”

‘Deelnemers, defilé!’

Begeleid door een vrolijke mars begon het defilé: nummer zes voorop, daarna volgden de één, de twee, de zeven, toen even niets en daarna kwamen de drie, de vier, de nummer vijf en de acht.

Anne sneerde: "Kapitein kenne ze nog steeds niet telle hier? Wat een uilskuikes. Geen reclame nu we een gast mee hebbe. Tjonge."

De Kapitein lachte hartelijk en grapte: "Anne, ze hebben niet eens de lagere school afgemaakt, tuurlijk kunnen ze niet tellen. Het enige wat ze kunnen, is op hun tellen passen! Haha. Tellen!"

Karel Binnenhoede kwam met een programmaboekje in de hand, naast me staan, wees stuk voor stuk de paarden aan, vertelde hoe ze heetten en voorzag elke rijder van commentaar: "Lillian, die van de acht heb houten klauwen. Die vent moet je nooit spelen. Nummer één doet altijd alleen mee voor de rode lantaarn. Wat daar nu de lol van is. Het dier is zo krom als een ezel en draaft geen poot. Moet je kijken! Kapitein, het is een schande. Waarom halen ze die er niet uit?"

'Start over vijf minuten.'

Veel bijzonders zag ik niet: "Nou ik zie niet zoveel aan die één. Het enige wat ik denk, is dat hij niet erg gelukkig is."

"Gelukkig?! Zo'n knol moet niet gelukkig zijn. Hij moet harddraven. Hard. Zo hard mogelijk en verder geen gezever. Wat een onzin. Gelukkig! Die beesten hebben geen verstand, kunnen niet gelukkig zijn. Tjonge, Anne, je hebt een ware softie meegebracht. Wist je dat?"

Anne kreeg geen kans te antwoorden, de Kapitein legde zijn hand op mijn schouder en zei: "Trek je maar niets aan van Karel. Je ziet het goed."

'Start over drie minuten.'

Geconcentreerd draafden de paarden langs, de mannen op de kar – volgens Anne waren dat pikeurs – keken star en recht voor zich uit, de blik op oneindig, de gedachten bij wat komen ging.